

at det i sig selv hæver kvaliteten af det udførte arbejde, når løsningen af en opgave ses fra flere sider. Eksempelvis tør jeg slet ikke tænke på, hvordan dette høje Ting ville fungere, om det kun bestod af mænd.

Problemet, som vi diskuterer i dag, er så, hvordan de dele af universitetsverdenen, der fortsat er domineret af mænd, kan blive tilført kvindelige kræfter. Det går tilsyneladende ikke af sig selv og da slet ikke, når det gælder professorstillinger.

Fremtrædende i debatten har været den løsning, at de mandsdominerede universitetsmiljøer skal tvinges til at ansætte flere kvinder, angiveligt ved at lave kvoter for, hvor mange mænd og kvinder der skal ansættes, eller i hvert fald ved, at er en mandlig og en kvindelig ansøger til en akademisk stilling lige kvalificeret, så skal den kvindelige ansøger foretrakkes. Denne løsning støtter Venstre ikke, og det er der flere grunde til.

For det første er vi af den opfattelse, at problemanalysen bag løsningen er forkert. Medmindre man opfatter de nuværende mandlige forskere som en slags sammensvorne logebrødre med den bevidste strategi at holde kvinderne ude, så er der næppe mange universitetsinstitutter, hvor man ikke ville modtage en kvalificeret kvindelig ansøger med kyshånd. For hvis man sagt med halvfjerdsjargon kan få suppleret Rip, Rap og Rup-effekten med en Kulle, Rulle og Pulle-effekt, så kan det måske afhjælpe de alvorlige rekrutteringsproblemer, som mange universitetsinstitutter står overfor i de kommende år, både når det angår studerende, og når det angår det videnskabelige personale.

I Venstre tror vi altså ikke på, at problemet er, at kvinderne holdes ude.

For det andet er vi af den opfattelse, at det er uværdigt, hvis kvinder skal ansættes på særlige kvoter, som om vi var en slags mindre intelligent udgave af mændene, der skal hjælpes ind ad døren, hvis vi skal have en chance. Sidste gang, jeg hørte den udlægning af forskellen på mænd og kvinder, var engang i folkeskolen, da vi lærte om skabelsesberetningen i Første Mosebog.

Vi kan og skal konkurrere med mændene på lige vilkår, for ellers vil vi i det akademiske system blive betragtet som en slags andenrangs-forskere, og hvorfor skulle vi dog det, når vi er lige så dygtige som mændene?

Stålerapporten viser da også, at i de tilfælde, hvor mandlige og kvindelige ansøgere er

lige kvalificerede, så ansættes kvinderne i halvdelen af tilfældene og mændene i den anden halvdel af tilfældene. Den umiddelbare konklusion kunne herefter være, at så løser problemet sig jo af sig selv.

Det tror jeg desværre ikke er tilfældet, for Ståhle skriver jo også, at der er næsten fire gange så mange mandlige ansøgere som kvindelige ansøgere, og at kvinderne derfor kun overkommer at søge omtrent halvdelen af de opslåede stillinger.

Her hjælper kvoter ikke ret meget. Der skal helt andre boller på suppen, og det er de enkelte institutter, der selv skal på banen. De skal formulere en klar politik på området og derigennem identificere de barrierer, der måtte være for kvindelige ansøgere til videnskabelige stillinger.

De må spørge sig selv: Opfordrer vi tydeligt nok de kvindelige studerende, som vi igennem den daglige undervisning identificerer som kvalificerede til at søge f.eks. ph.d.-stillinger? Hvordan behandler vi de kvindelige forskerstuderende, der tager 6 måneders barselorlov og i årene herefter skal hente børnene senest kl. 16? Bliver de kørt ud på et sidespor, eller prioriterer instituttet også dem, når der skal fordeles internationale stipendiater eller konference-deltagelse? osv. osv.

Der er masser at gøre på denne front, og det er herigennem, at de kvindelige forskere skal tiltrækkes universiteterne gennem tydeligt formulerede politikker for instituttets rekrutteringspolitik.

Det vil vi i Venstre til gengæld gerne være med til at opfordre institutionerne til at gøre. Ja, jo før, jo bedre, og da ikke mindst for deres egen skyld. De skulle bare vide, hvad de gik glip af.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Karen Rønne kommer i sit ordførerindlæg ind på begrebet værdighed, og fru Karen Rønne antydede, at det var uværdigt, hvis man var kommet til en stilling eller en eller anden position ved hjælp af en eller anden form for positiv særbehandling.

Jeg vil gøre fru Karen Rønne opmærksom på, at kvinder i politik er udsat for en ret stor positiv særbehandling, fordi alle ved, at kvindelige kandidater får langt flere personlige stemmer end mandlige kandidater. Fru Karen Rønne, som blev valgt for knap et år siden ved